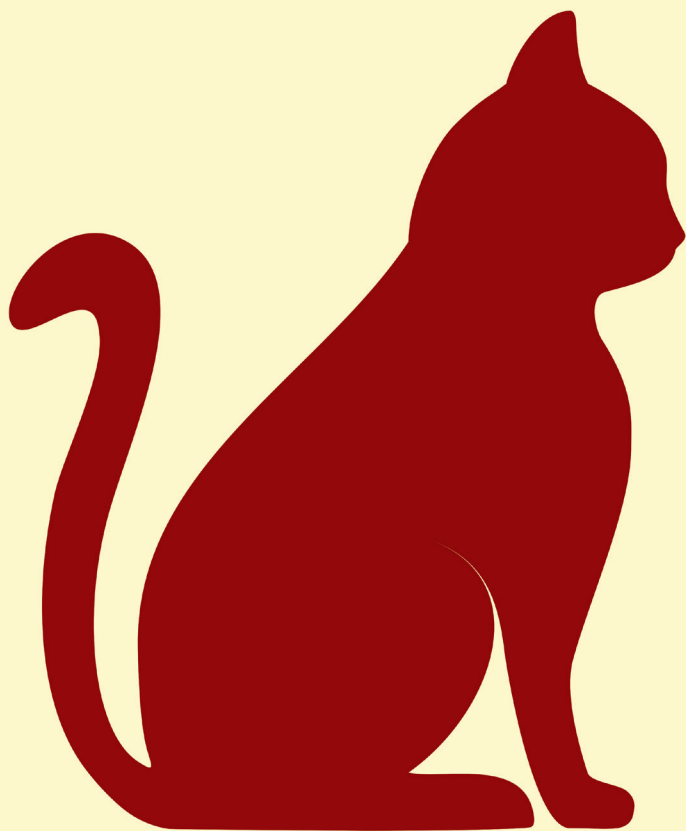

EINDVERSLAG

SCHRÖDINGER

KBE 2014
DRESDEN & VIENNA

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
De Commissie	5
Ronnie Tamming, Voorzitter.....	6
Kevin Hiemstra, Secretaris.....	7
Bart Marinissen, Penningmeester.....	9
Joop Hendriks, Commissaris dagprogramma.....	10
Martijn Hazenberg, Commissaris dagprogramma.....	12
De Deelnemers	13
De Excursie	17
Zaterdag 12 april: Op naar Dresden.....	18
Zondag 13 april: Gläserne Manufactur en Zwinger.....	20
Maandag 14 April: TU Dresden.....	22
Dinsdag 15 april: GlobalFoundries en Helmholtz-Zentrum.....	24
Woensdag 16 april: Op reis naar Wenen.....	28
Donderdag 17 april: Verenigde Naties en de sterrenwacht.....	29
Vrijdag 18 april: NuHAG en Donauinsel.....	31
Zaterdag 19 april: Technisches Museum Wien.....	34
Zondag 20 april: Prater.....	36
Maandag 21 april: Vrijheid blijheid; 1 dag, 2 avonturen.....	38
Dinsdag 22 april: De terugreis.....	41
Stichting GBE-FMF	46
Financiën	48
Dankwoord	50

VOORWOORD

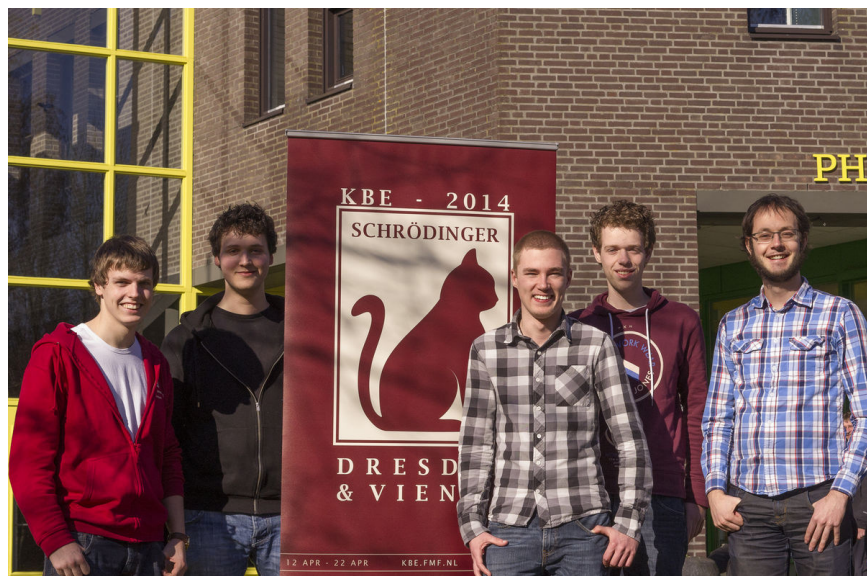

Na lang zwoegen is hier dan het eindverslag van de Kleine Buitenlandse Excursie (KBE) Schrödinger 2014. In alle vroegte op 12 april betrokken 26 leden van de Fysisch-Mathematische Faculteitsvereniging (FMF) en dr. Peter Dendooven naar Dresden en Wenen. 22 April keerde ze verrassend vroeg weder. Daartussen bezochten zij universiteiten, bedrijven en wat al niet meer.

Naast een terugblik van de KBE-commissieleden zelf staat er per dag een kort verslag, waarin de dag door de ogen van de deelnemers gezien beschreven wordt. We kijken als commissie terug op een zeer mooie en geslaagde reis, waarvoor we niet alleen de deelnemers, maar ook de stichting GBE-FMF en alle anderen willen bedanken die hebben bijgedragen aan Schrödinger 2014.

De KBE commissie

<i>Ronnie Tamming</i>	<i>Voorzitter</i>
<i>Kevin Hiemstra</i>	<i>Secretaris</i>
<i>Bart Marinissen</i>	<i>Penningmeester</i>
<i>Martijn Hazenberg</i>	<i>Commissaris dagprogramma</i>
<i>Joop Hendriks</i>	<i>Commissaris dagprogramma</i>

DE COMMISSIE

Ronnie Tamming, Voorzitter

Allereerst wil ik iedereen bedanken voor de geweldige reis! Zonder het enthousiasme van de deelnemers was het namelijk lang niet zo leuk geweest. Van het chillen in het Alaunpark in Dresden tot het stappen in de kelders van club Gnadenlos. Daarnaast natuurlijk ook het meezingen met de Smufen House Hits in busje Frauerpauer (waar overigens niet iedereen heel blij mee was).

Maar er was natuurlijk ook een serieus dagprogramma om ons aan te houden. Zo weet ik nu hoe een Volkswagen Phaeton gemaakt wordt (en sommige mensen weten nu dat ze bestaan). Daarnaast weet ik nu dat er amper verschil zit tussen een Phaeton en een Bentley Flying Spur, wat mijn keuze straks toch makkelijker maakt. En hoewel de lunch bij GlobalFoundries zeer indrukwekkend was, weet ik wel dat de hele dag werken met microscopen in een klein donker kamertje niks voor mij is. Het Helmholtz-Zentrum Dresden-Rossendorf heeft mij ook niet overtuigd met hun zeer interessante praatje over femtosecond lasers, die we daarna helaas niet te zien kregen.

Daarnaast hebben we in Wenen een kijkje genomen in een observatorium. Dit vond ik één van de mooiste dingen tijdens de reis. Zo was er niet alleen een high-tech telescoop te zien, maar ook een old school telescoop. Hierbij was het zelfs zo dat de hele vloer op en neer kon bewegen om met een goede hoek naar de sterren te kijken. Ook was het uitzicht bij de wiskundeafdeling van de Universität Wien geweldig; er liep een dakterras om de collegezaal heen op de 12e verdieping in het centrum

van Wenen. Wat is een betere plek om colleges te krijgen? En dan had je natuurlijk het NEMO-achtige Technisches Museum. Waar ik alle schakelaars veelvuldig heb omgehaald en alle knoppen heb ingedrukt om te kijken wat er gebeurt. Op zo'n moment voel je je weer even kind.

Maar natuurlijk was er ook genoeg vrije tijd. Zo heb ik nog de dierentuin bezocht. Ik was volledig overtuigd om er heen te gaan voor de pandaberen maar ben vervolgens door de hele dierentuin gelopen. Maar voordat we bij de dierentuin waren, hadden we eerst verstoppertje gedaan in de tuinen van Schloss Schönbrunn. Dit kon natuurlijk, met een tiental studenten, niet uitblijven. En na een bezoek aan het Prater Paasfestival, waar ik helaas maar één "optreden" heb gezien, is er besloten om met gevaar voor eigen leven van de Donauturm af te springen. Gelukkig zaten de banden goed vast met klittenband! Naast dit alles hadden we ook nog genoeg energie om het nachtleven van Wenen te verkennen. Zo is er tweemaal een bezoek gebracht aan de gezellige kelder van club Gnadenlos, waar het mooi druk was.

Als laatste wil ik het hebben over de metro's in Wenen. Dit was voor sommige mensen de leukste attractie van de hele reis. Eerst met de omhooggaande roltrap naar beneden, vervolgens aan de handvatten rondslingeren om daarna met de naar benedengaande naar boven te rennen.

Deelnemers, bedankt voor deze geweldige tijd!

Kevin Hiemstra, Secretaris

Op het moment dat ik dit stukje schrijf is het al weer een tijdje geleden dat we met zijn allen een naar mijn mening geweldige reis hebben gemaakt. Ik ben zelf zeer tevreden over het verloop van de reis. Nu ik er op terugkijk zijn mij eigenlijk alleen maar positieve dingen bijgebleven. Ik ben natuurlijk zelf geen natuurkundige of wiskundige, maar ook ik heb mij zeker vermaakt met de activiteiten die we beleefd hebben. Naast die activiteiten heb ik jullie allemaal beter leren kennen, de één natuurlijk iets meer dan de ander, maar toch! Ik hoop, maar denk eigenlijk niet dat hopen nodig is, dat jullie je net zo vermaakt hebben als ik. De activiteiten hebben

een kader gecreëerd en wij hebben dit met zijn allen ingekleurd. Van het door een ontzettend saai laserlab lopen tot het genieten in het park van een drankje en het plaatselijke Duitse voetbal. Ik heb het als bijzonder ervaren dat een gemeenschappelijke activiteit mensen die elkaar soms nauwelijks kennen zo dicht bij elkaar kan brengen. Natuurlijk waren er groepjes, bijvoorbeeld de busjes (met hilarische namen) en dergelijke, maar toch was de groep één geheel. Graag zou ik nog even terugblikken op het feit dat mijn medecommissielid Bart op de terugreis mij zeer dringend gevraagd heeft of wij alstublieft de smurfen-cd uit zijn busje mee willen nemen. Ik heb toen gedaan of ik hem aannam en daarna weer teruggespeeld naar het busje waar Bart in zat. Bart, ik hoop dat je genoten hebt!

Het feit dat je als commissielid mee bent maakt de beleving van de reis toch iets anders aangezien je niet compleet Koos Stressloos bent. Dit was overigens helemaal geen probleem aangezien dat kleine beetje stress wat er misschien wel geweest is mij heel veel geleerd heeft. Van organisatieskills tot autorijskills! In ieder geval wil ik jullie allemaal heel erg bedanken voor de ontzettend leuke reis. Zonder ieder van jullie was het een andere reis geweest.

Ik zal maar niet afsluiten met FMF-propaganda dat wanneer je deze commissie leuk lijkt en je organiseren leuk vindt, je echt deze commissie (nog) eens moet gaan doen.

Bart Marinissen, Penningmeester

De KBE staat me nog goed bij, ook al was ze meerdere maanden geleden. Deze tijd gaf de mogelijkheid voor een wat ruimer perspectief. In ieder geval vond ik de reis (en de voorbereiding daarvan) erg leuk. Het is een goed afkickprogramma voor een jaartje bestuur.

Het hoogtepunt van de reis is moeilijk aan te wijzen. Dit omdat ik het meest tevreden ben met het algemene plaatje. Er waren geen crises en eigenlijk ook geen dagen die wat minder waren. Bij een reis met zoveel bewegende delen is dat toch een prestatie. Ik vind dan ook dat de gehele commissie met recht trots kan zijn op deze reis.

Dat gezegd hebbende zijn er natuurlijk ook specifieke herinneringen die het vertellen wel waard zijn. Voor mij staat toch een groot deel van de reis in het thema van schapendrijven. Vooral in de metro van Wenen bleek het een hele uitdaging om de 22 mensen die het draaiboek niet aandachtig hadden bestudeerd toch bij elkaar en op koers te houden. Dat er tussen de metaforische makke schapen dan ook een paar recalcitrante geiten liepen maakte de dingen interessanter doch moeilijker. Niet om deze geiten aan te moedigen, maar het maakte het ook wel wat leuker door er een uitdaging van te maken.

Een iets pijnlijkere herinnering zijn de smurfen. Zij en hun CD verdienen niks minder dan eeuwige verdoemenis. Eén keer een piephoge versie van een bekend nummer aan

moeten horen is een ongemak. Wanneer dit gebeurt met nummers die je zelf kunt waarderen (zoals "Lemon Tree") dan wordt het al pijnlijker. Echter, wanneer men over 10 uur constant 10 dergelijke 'liedjes' moet aanhoren dan komt de mentale gezondheid in het geding. Aangezien deze situatie zich daadwerkelijk voordeed waren drastische maatregelen nodig. Tot twee keer toe zijn van de hoofdchauffeur clandestien de autosleutels ontvreemd om de CD onschadelijk te maken. De eerste keer bleek simpelweg verstoppen ineffectief. De tweede keer werd daarom gekozen om de CD in een ander busje de terugreis te laten maken. Het was dan ook een grote tragedie toen, op de terugweg, ons busje het andere busje op een parkeerplaats tegenkwam. Er is maar een mogelijke verklaring. De CD heeft een invloed vergelijkbaar met die van de ring waaraan de populaire serie haar naam te danken heeft.

Er was nog meer te vertellen, maar de witruimte is op. Graag wil ik nog afsluiten met een welgemeend "bedankt" aan de deelnemers (zowel de metaforische schapen als de geiten) voor een geweldige reis. Jullie vormden een geweldige groep!

Joop Hendriks, Commissaris dagprogramma

De KBE is alweer een tijdje geleden, zó lang dat ik in die tijd lang genoeg heb kunnen nadenken over wat ik het leukste onderdeel vond van de reis. Die vraag is mij vaak genoeg gesteld maar ik heb er nooit een eenduidig antwoord op kunnen geven. Het valt me nog steeds niet mee een keus te maken hoewel het daar nu echt tijd voor is. De reis als geheel was geweldig mooi, maar dat zou een vreselijk afgezaagd antwoord zijn.

Alhoewel bepaalde onderdelen uitblonken in saaiheid stonden daar gelukkig genoeg verrassende en

leuke dingen tegenover: de 'snacks' die GlobalFoundries ons had beloofd bleken een goed verzorgde lunch te zijn, bij het bezoek van de universiteit van Wenen kwam er een Nederlandse professor langs die in Groningen wiskunde had gestudeerd, een brakke Arno die probeerde uit te rekenen met behulp van Holtropiaanse wiskunde hoeveel nullen googelplex heeft, en bij sterrenkunde kregen we een geweldig uitzicht over Wenen voorgeschoteld. En dan is er natuurlijk ook nog de man van de UNOOSA, een natuurkundige die met een vrij kleine groep binnen de VN vecht tegen de groeiende hoeveelheid ruimteschroot terwijl China met één enkel schot op een satelliet het aantal brokstukken drastisch vergroot; de enige wapens die de UNOOSA heeft zijn deskundige adviezen. Daar komt nog bij dat hij praatjes zoals die wij kregen meestal geeft aan mensen die rechten of management studeren. Ik kreeg haast medelijden met hem. Blij dat hij zijn verhaal eindelijk voor een groep bèta's mocht houden begon hij zo enthousiast te vertellen dat ik nu besloten heb dat ik dat het leukste onderdeel vond. Dan ben ik daar tenminste van af!

Wat ik verder wel het vermelden waard vind is dat we tijdens de hele reis geen enkele grote laser te zien hebben gekregen. En dat in een tijdperk waar zelfs de NS lasers gaat gebruiken tegen het blaadjes-op-spoor-probleem. De KBE-commissie die ons vooring heeft ons aan het begin duidelijk gewaarschuwd dat we zeker niet te veel high-power femto-second lasers in het programma moesten stoppen. Om alsnog aan onze natuurkundige trekken te komen hebben we tóch een bezoekje aan een dikke laser gepland, al bleek die tijdens ons bezoek in gebruik te zijn waardoor we er niet bij konden komen. Dit leverde ons een praatje over de laser op in een ruimte naast die laser met plaatjes van de laser, wat dan weer jammer is... Dus een tip van mij aan de volgende KBE-commissie: als je lasers wilt bekijken, zorg er dan voor dat je die ook echt te zien krijgt!

Maar wat vooral niet vergeten mag worden is dat de hele groep er een supergezellige reis van heeft gemaakt en er voor heeft gezorgd dat er geen saaie momenten te bekennen waren (buiten niet nader te noemen programmaonderdelen dan). Dus daarom: bedankt iedereen!

Martijn Hazenberg, Commissaris dagprogramma

Ik weet nog goed dat we als commissie tijdens de voorbereidingen naar mate de reis dichterbij kwam er steeds meer zin in kregen. Het begon met een zoektocht op internet naar interessante bedrijven, organisaties en leuke overige activiteiten. Toen we telefonisch contact gingen leggen met de contactpersonen begon het al wat 'echter' te voelen. Na wat last-minute stress (dat houd je altijd) stonden we 's ochtends op station Groningen. Ik heb vanaf het

begin van de zoektocht tot het eind van de reis genoten. Er zaten een paar geweldige en een paar minder geweldige activiteiten in de planning, maar als ik overall terug kijk, is de reis in mijn ogen zeer geslaagd. Een paar uitblinkers waren voor mij op chronologische volgorde het Brauhaus, Globalfoundries, het Technisches Museum Wien en de laatste twee hele dagen. Ik vond het ook erg leuk om met een groot deel (maar liefst 15 mensen) een avondje uit te gaan in Wenen. Dat hoort er natuurlijk ook bij tijdens een studentenreis.

Ik wil alle deelnemers bedanken, en natuurlijk ook de rest van de commissie. Kevin voor zijn excellente notuleer-skills in LaTeX. Joop voor het altijd op tijd af hebben van zijn actiepunten. Bart voor het nooit af hebben van zijn actiepunten, maar toch wel veel werk erin te hebben gestoken. En Ronnie voor het nooit aansturen van de commissie waardoor de communicatie echt vreselijk verliep, maar we er wel veel plezier in hadden (haatnotities). Ik vond het fantastisch om deze reis met jullie voor alle deelnemers te organiseren.

DE DEELNEMERS

Fysisch-Mathematische F

Sinds 19

Faculteitsvereniging

59

Deelnemerslijst

Hieronder een lijst van alle deelnemers aan deze prachtige KBE 2014: Schrödinger. Ieder op deze lijst (met de uitzondering van de Arbitraire persoon) heeft de reis leuker gemaakt.

Voor de aanwezigheid van een arbitrair persoon (en eventuele andere aanmerkingen op de foto) verwijzen we door naar de foto: nummer 1 op de lijst.

Benoemd op volgorde van links naar rechts op de foto namen deel:

- Martijn Oudshoorn
- Peter Dendooven
- Lianne van Timmeren
- Jan de Boer
- Maike Jaspers
- Ellen Oosting
- Natascha Koelewijn
- Martijn Hazenberg
- Willem Kuipers
- Thomas Meijknecht
- Bart Marinissen
- Thiadrik Tiesma
- Arjan Burema
- Jelle Nauta
- Susan van der Woude
- De heer M.C.P.M. Scheepens
- Joop Hendriks
- Kevin - Skyperhit - Hiemstra
(Arbitrair persoon)
- Douwe visser
- Klaas Hakvoort
- Ronnie Tamming
- Arno Holtrop
- Rosa Kappert
- Steven van der Veeke
- Hans Zijlstra
- Walewein Noordam
- Kaj Raatjes

DE EXCURSIE

Zaterdag 12 april: Op naar Dresden

Het was een mistige lenteochtend, rond een uurtje of acht. Eén voor één strompelden de mensen de parkeerplaats voor het prachtige hoofdstation van Groningen op. De sfeer bevatte een combinatie van hooggespannen verwachtingen voor de reis en een gezonde dosis slaperigheid. Men moest tenslotte eerder opstaan dan normaal gesproken van een student verwacht wordt. Eenmaal compleet werden de felrode t-shirts met schattige kattenprint, de programmaboekjes en een handjevol zakgeld uitgedeeld. Het belangrijkste tijdens de hele reis is dat je niemand kwijtraakt, dus voordat we weg mochten scheuren in de busjes moest het buddysysteem worden uitgelegd. Waar het op neer komt: commissie roept "BUDDYCHECK!" en jij zoekt naar jouw van tevoren vastgestelde twee buddy's die zich al dan niet expres verstopt opgesteld hebben in de mensenmassa. Dan roept iedereen zo hard mogelijk "CHECK!" en is de commissie blij.

Na deze voorbereidingen zaten we uren in de auto: slapend, wakend, lezend, lachend, zingend en gedrogeerd. Sommigen hebben hulpmiddelen gebruikt voor de lange ritten, waardoor we gedurende de hele KBE de kotszakjes, waarvan de commissie ieder busje had voorzien, enkel voor afval hebben hoeven gebruiken. In Qubus was de sfeer vrij ontspannen met Mozart. In Frauerpower daarentegen werd Smurfenhouse gedraaid. Dit werd met name

gesmurft door Ellen en de bestuurders: Ronnie, Rosa en Lianne. Douwe hield zich er buiten en de rest smurfde zich wezenloos, zij ontwikkelden een heuse smurfenhaat. In het Rüdigsten Schweine leben am längsten-busje had men zich goed voorbereid met telefoons vol muziek, cd's en de FMF-gitaar. Die laatste kwam goed van pas tijdens de pauzes op parkeerplaatsen en in de avonden in de hostels. Dankzij de lege plek op deze heenweg werd er zo af en toe tijdens het rijden ook het nodige getokkeld op de gitaar. Dankzij Martien die de omgeving wat beter kent dan de rest, heeft dit busje ook een toeristische route langs een oud DDR douanepunt genomen. Waar een aantal mis- en gelukke selfie-groepsfoto's zijn genomen.

En eindelijk waren we in Dresden, rond 15.00 uur kwam FrauERPowEer aan. De Schweinen arriveerden als laatsten, maar parkeerden wel pal voor het hostel. Het hostel was erg prettig, de slaapkamers waren ruim, iedere verdieping had gedeelde douches, toiletten, woonkamers en keukens. Met om de hoek een supermarkt duurde het niet lang of men had broodjes, chips, flessen bier, verschillende andere alcoholische versnaperingen en fris ingeslagen en was op weg naar het nabije park. Met een heerlijk zonnetje op het gezicht en een biertje in de hand heeft het grootste deel van de groep daar de middag doorgebracht. De frisbee ging al snel vervelen en er werd dan ook met kenmerkende Nederlandse brutaliteit in hakkelend Duits gevraagd of we een voetbal konden lenen. Na een middag het park fanatiek te hebben geterroriseerd met potjes lummelen, is er in de avond ook nog een wedstrijd Nederland-Duitsland gevoetbald. Deze is helaas verloren van jongens van een niet-nader-te-noemen leeftijd.

In het hostel was op iedere verdieping ook een keuken aanwezig, dus hebben Natascha, Thomas, Martijn (Hazenberg) en Jan hier gierig en gretig gebruik van gemaakt. Dit viertal maakte een verrukkelijke spinaziepastA. Alle andere mensen deden zich tegoed aan wat te vinden was in de buurt: een veganistisch restaurant, een snackbar en een pizzatent werden bezocht. De eerder die middag ingeslagen drankjes waren er alweer vlot doorheen. Gelukkig had het hostel een loungebar beneden met eigen DJ. Deze jongeman liet te wensen over, maar had er duidelijk veel lol in en wij ook om zijn enthousiasme. Een groep van Walewein, Jan,

Kevin, Martijn O., Martijn H., Willem, Ronnie, Ellen, Arno, Martien en Natascha hebben zich tegoed gedaan aan de gevarieerde drankkaart op deze A-lokatie. De groep van Rosa heeft wat lokale 'specialiteiten' geprobeerd aan de overkant van het hostel. Met ruime keuze in smaakjes. Willem, Natascha en Martijn H. hebben meteen deze eerste dag een hunkering naar heerlijke Duitse en Oostenrijkse vijgen ontwikkeld en deze de hele reis ook goed onderhouden. Al met al was deze eerste dag ongelooflijk soepel verlopen en hadden alle deelnemers het meteen naar hun zin. Wat heeft geleid tot zeer vermoeide koppies de volgende dag.

Thomas Meijknecht & Natascha Koelewijn

Zondag 13 april: Gläserne Manufaktur en Zwinger

Het was een mooie zomerse dag en met volle moed ging het gezelschap op pad. Na de nodige remtesten voor de veiligheid doemde het complex in de verte op. Die Gläserne Manufaktur ademt een zuivere vorm van perfectie. In een omgeving van verse olie, nieuwe bougies en leer uit de Alpen werden we hartelijk ontvangen. De getalenteerde jongeman die ons rondleidde maakte nog enkele grappen die ons enigszins deden vermoeden dat de man last had van een minderwaardigheidscomplex. "Twelve inches is a lot!" Het is de thuisbasis waar alle onderdelen van de VW Phaeton, en zo nu en dan een Bentley Continental Flying Spur, handmatig samenkomen om te voldoen aan de eisen van de hedendaagse zakenman. Dit alles op een laminaten vloer waar nog een klein beetje leven in zit. Elke overdrachtsceremonie is er mogelijk, zo wordt er ook af en toe een trouwerij gehouden; van een pianist of heuse lichtshow kijken ze hier ook niet van op. Met een prijskaartje van 1,5 ton voor de instapvariant moet er diep in de buidel getast worden, mocht je in het bezit zijn van een waiver dan wordt dit ook als betalingsmiddel geaccepteerd. In de entreehal staat nog een auto uit de vooroorlogse tijd, daarachter de gloednieuwe assemblagelij. Een goede weerspiegeling van de ontwikkeling in de automobile industrie. "Het gaat steeds

sneller en harder”, was een wijsheid die Maïke niet achter wou houden voor de rest van het gezelschap.

's Middags werd het Zwinger museum – matig is hier een kernwoord – bezocht. De vele schilderijen en een uitermate interessante porseleinen verzameling deed menigeen bezwijken onder de emotionele teleurstelling. Een ander was er gek genoeg zeer op zijn plek. Voor de FMF-ers was er ook een fysisch-mathematisch interessante collectie van oude meetinstrumenten, klokken en lenzen welke opgericht was door onder andere August van Saksen. Een mooie collectie astronomische apparatuur en modellen, veelal gedateerd van de 16e tot 19e eeuw. Als Geert Wilders zijn befaamde toespraak hier had gehouden, waren niet de Marokkanen maar de kunst van het Zwinger museum zijn doelwit; dan had het publiek niets anders gescandeerd. Omdat een enkele day-scheduler zelf ongeveer een studentenkamer aan oppervlak van het museum had gezien, om gelijk de lokale pilsener maar eens onder de loep te nemen, werd na een lange wandeling door de enorme gangen ook door de normale sterveling het bijbehorend terras bezocht. Het goudgele goedje dat hier werd getapt, deed niet onder voor de rest van de collectie. “Wat daar uit komt wil ik zó graag in mijn mond” dacht het gezelschap dan ook simultaan.

Kaj Raatjes & Jan de Boer

Maandag 14 April: TU Dresden

Met de liters bier van de avond bij het Brauhaus nog naklotsend in onze magen waren wij alweer vroeg op om op tijd te vertrekken richting de TU Dresden. Nou zou je verwachten dat de TU van TU Dresden betekent dat de universiteit van Dresden ook daadwerkelijk een technische universiteit betreft. Niets is minder waar, zo werd ons verteld in het eerste praatje van de dag: een algemeen praatje over de universiteit. De universiteit van Dresden is wel degelijk begonnen als technische universiteit, het was zelfs een van de eerste technische universiteiten van Duitsland! Vandaag de dag is het echter een 'gewone' universiteit, omdat de universiteit ook studies als geneeskunde, economie en talen aanbiedt. Echter, als je al sinds 1961 bekend staat onder de naam Technische Universität Dresden verander je de naam van de universiteit niet zomaar meer. Verder werd ons in dit algemene praatje verteld dat

de bibliotheek van de TU Dresden één van de slechts vier Maya codices in zijn bezit heeft en dat deze vrij te bewonderen is.

Vol enthousiasme door dit heugelijke feitje verplaatsten wij ons naar der Fakultät Mathematik und Naturwissenschaften. Hier kregen wij eerst in kleine groepjes

rondleidingen langs verschillende vakgroepen. Zoals vaker het geval is bij zulke rondleidingen was er een ruime variatie aan hoe interessant het onderwerp van het onderzoek was en met name hoe interessant de onderzoeker zijn verhaal kon vertellen. Zo zijn we er wederom achter gekomen dat natuurkundigen helaas niet altijd over evenveel kennis als sociale vaardigheden beschikken. Wij als mede-natuurkundigen lopen vaak tegen dit schijnbaar storende fenomeen aan. Het is algemeen bekend bij natuurkundigen dat

hoe verder men in de studie is, hoe beter hun fantasie de verhalen van andere natuurkundigen kan aanvullen waardoor de gave, vooruitstrevende en wonderen van de hedendaagse techniek toch tot hun recht komen. Dit effect wordt ook wel het Kappert-VanderVeeke effect genoemd en was voor het eerst beschreven in een paper op 22 augustus 2014. Helaas beschikken de wiskundigen en scheikundigen niet over bovenstaand beschreven vaardigheid en mag er zelfs nu nog steun worden betuigd aan de dappere niet natuurkundige studenten die mee waren op de KBE.

Na onze rondes langs de vakgroepen kwamen wij weer met zijn allen samen in een zaaltje. Hier kreeg ieder een stapeltje folders over CERN, kregen we een verhaal over CERN te horen inclusief het alom bekende fancy filmpje van botsende deeltjes in een deeltjesversneller. Als afsluiter van onze ochtend bij de universiteit gingen wij met zijn allen eten in de Mensa van de universiteit. Hier hadden we het voorrecht om een ander interessant sociologisch proces in zijn volle glorie te aanschouwen: Hoe groepjes mensen (2 tot 6 personen) met elkaar concurreren voor vrije plekken in een overvolle kantine. Helaas kwamen hier duidelijk de roots van de Technische Universitat naar voren waarbij iedereen zich toch redelijkerwijs gedroeg als beschaafde Beta's. Voor de niet Beta's onder ons een korte uitleg hierover: Mensen die Cognitief (En dus NIET sociaal) minder vaardig zijn zullen zich eerder vergrijpen tot fysiek geweld. Anders gezegd: Beta's zijn een stel slappelingen en zijn slim genoeg om te bedenken dat als het tot een fysiek handgemeen komt zij hoogstwaarschijnlijk aan het kortste eind trekken. Helaas voor ons geen gevechten in de kantine van de TU Dresden.

We hadden de middag vrij. Enkelen van ons zijn naar de bibliotheek van de TU gestoven om de Maya codex te bewonderen. Daar aangekomen bleek deze codex in een zwaar bewaakte kamer te liggen: om toegang te krijgen moest je een beveiligiger uit de onderste verdieping van het gebouw oproepen terwijl deze kamer zich op de derde en bovenste verdieping bevindt. Naar deze kamer werd ook wel gerefereerd als de 'schatkamer' want in deze kamer bevonden zich nog veel meer waardevolle stukken literatuur. Zo lag er ook een oud Nederlands boek met een beschrijving van de Nederlandse flora en fauna rond de 16e eeuw. Deze schatkamer

had een aantal mooie boeken en is ongetwijfeld een elysium voor de bibliofielen onder ons, wij fysici hebben het als matig ervaren.

Omdat de middag vrij was voor alle deelnemers zijn er vele verhalen te vertellen van de middag. Overmaat is overdaad, te veel vuur in een stoof doet ze branden, veel koks verzouten de brij, en tot slot is deze dag wederom geëindigd door te diep in het glaasje te kijken. Door naar de volgende dag!

Rosa Kappert & Steven van der Veeke

Dinsdag 15 april: GlobalFoundries en Helmholtz-Zentrum

En dan nu het nieuws van dinsdag 15 april.

“Goedenavond mijn naam is Douwe Visser en hiernaast zit mijn collega Thiadrik Tiesma. Vanochtend heeft een groep studenten uit de Nederlandse stad Groningen de chipfabrikant GlobalFoundries in Dresden bezocht. GlobalFoundries is een voormalig onderdeel van AMD. Tijdens het bezoek van de studenten was er een presentatie over de transistor en het productieproces van GlobalFoundries. Hierna hebben de studenten zich ook nog schuldig gemaakt aan het deelnemen aan een korte rondleiding door het analyse gedeelte van GlobalFoundries. Tot slot hebben de studenten deze ochtend gevierd met een voortreffelijk verzorgde lunch, welke de studenten natuurlijk met veel plezier hebben verslonden. Net voordat de ordediensten ter plaatse waren, waren de studenten vertrokken naar het Helmholtz-Zentrum, waar de studenten hun razernij zouden vervolgen. Maar in het Helmholtz-Zentrum waren de medewerkers bestand tegen de activiteit van de studenten en hebben dit, met allereerst een praatje over de grote laser in het Helmholtz-Zentrum, goed weten te temperen. Nadat de studenten waren geïnformeerd over de verschillende manieren waarop de laser wordt gebruikt mochten de studenten de laser “zien”. Alhoewel de daadwerkelijke laser niet gespot is door

de studenten, hebben ze toch de onderzoeksruimtes rondom de laser goed kunnen bestuderen. Door een miscommunicatie van de ordediensten met de medewerkers van het Helmholtz-Zentrum zijn de ordediensten de groep studenten net misgelopen; toen de ordediensten bij het Helmholtz-Zentrum aangekomen waren was de groep studenten net

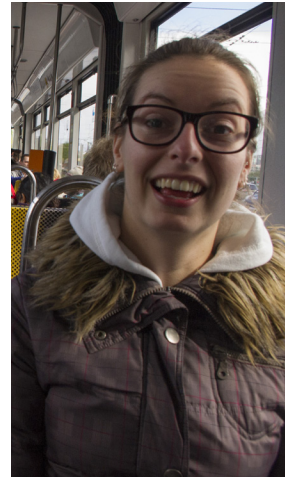

vertrokken. Waar de studenten hierna naar toe gegaan zijn is voorlopig een raadsel. Het lijkt erop dat ze eerst terug gegaan zijn naar hun schuilplaats waarna ze op verschillende plaatsen zijn gaan eten. Een betrouwbare bron beweert dat hij een aantal van de studenten gezien heeft bij het burgerrestaurant. Dit is waarschijnlijk de laatste plaats waar ze zijn gespot. Hoewel er ook nog een aantal geruchten zijn dat er een aantal buitenlanders in een café biertjes zaten te drinken. Deze mensen zouden best gelinkt kunnen zijn aan de groep studenten die deze gehele dag al voor problemen zorgen. En dan gaan we nu door met het weer met Piet Paulusma."

"Ik sta hier in de Duitse stad Dresden waar de voorbereidingen van het Paasfeest al in volle gang zijn. Hier naast mij staat een toerist uit Nederland. Waar kom jij vandaan jongeman? " "Ik kom ut Fryslân Piet. " "En waarom ben je hier vandaag in Dresden? " "No dat sil ik jo efkes fertelle, wie binne jirre mei de stúdzjefereining en dat is leuk, wis wol? " "En dan gaan we nu door naar het weer. Vanochtend was het grotendeels droog, maar aan het eind van de middag trok een buienveld het land over. Wat er in resulteerde dat er aan het begin van de middag hier en daar een bui viel in Dresden. En dan nu hier vanuit Dresden: oant moarn, of tot morgen. "

Douwe Visser & Thiadrik Tiesma

Woensdag 16 april: Op reis naar Wenen

Wij, Susan & Arjan, schrijven een stukje over de reis van Dresden naar Wenen. In de bus Frauerpower is veel gebeurd, op de heenreis hadden we een vreselijke smurfen cd. Om te voorkomen dat we deze cd weer zouden luisteren, moest deze verdwijnen. Tijdens het verblijf in Dresden was er een moment waarop de sleutels van de bus konden worden 'geleend', om de cd te laten verdwijnen. Bart en ik hebben de sleutel geleend en zijn naar het busje gelopen om daar de cd vervolgens te verstoppen. We hebben het hele busje overhoop gehaald opzoek naar de beste verstopplek. Uiteindelijk is de cd onder de bijrijderstoel verstoppt. We hebben die reis geen smurfen meer gehoord...

De reisdag in Qubus was erg gezellig. De reis begon met een gordelcheck (hard remmen wanneer de bus bijna stil staat). Door een foutje van de routeplanner zijn we vervolgens via allemaal kleine wegen en dorpjes door Tsjechië gereden. Hier is ook de foto van onze bus gemaakt. Verder bestond de reis uit slapen, muziek luisteren en pauzes bij de McDonald's. Uiteindelijk zijn we samen met het andere busje als eerste aangekomen bij het hostel. Dit is

ons gelukt door in de file voor Wenen een stuk over de vluchtstrook te rijden.

Op de weg van Dresden naar Wenen kwamen we langs Praag. Hier hadden we natuurlijk graag een middagje doorgebracht. Helaas was dit niet mogelijk volgens de commissie. Uiteindelijk hebben we wel pauze gehouden in Praag, dus we zijn er toch nog even geweest.

Susan van der Woude & Arjen Burema

Donderdag 17 april: Verenigde Naties en de sterrenwacht

Het was een mooie zomerdag in april. Dit was de dag waarop wij Oostenrijk voor een paar uur hadden verlaten, maar we waren nog steeds in Wenen. We gingen met de metro naar een groot gebouwencentrum toe, bewaakt door grote mannen met grote vuurwapens. Daar moesten we door een controlepunt, waar we werden gescand op metaal en onze spullen werden bekeken met Röntgenstralen. Kaj moest zijn messen inleveren, maar onze lasers van Globalfoundries mochten we allemaal houden.

Inmiddels waren we dus in een internationaal gebied, waar nog steeds het Oostenrijkse strafrecht geldt, maar de politie van Oostenrijk heeft er geen macht. We waren bij de VN aangekomen en gingen een bezoek brengen aan het

IAEA en UNOOSA. We kregen eerst een rondleiding door het VN-gebouw. Hierbij zagen we een conferentiezaal, de Nobelprijs voor de vrede, gewonnen door het IAEA en nog veel meer. Vervolgens kregen we eerst een college over het werk wat het IAEA doet, dit werd helaas gegeven door een persvoorlichter, maar het werd wel duidelijk. Ze zijn een overkoepelende organisatie die onderzoek doen dat te maken heeft met atomaire energie en het adviseren van landen en instituten op dit gebied.

Het volgende praatje liet even op zich wachten en toen moest Bart optreden als beveiligder van Ban Ki Moon (Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties). Ban Ki Moon werd namelijk beschoten door allemaal levensgevaarlijke lasers... maar Bart verstaat zijn vak als beveiligder en hij heeft het dus overleefd.

Het praatje van UNOOSA was veel interessanter. UNOOSA staat voor United Nations Office for Outer Space Affairs. Zij houden zich dus bezig met allerlei verdragen over de ruimte, zoals wie er aansprakelijk is als het ISS wordt geraakt door een andere satelliet, hoe om te gaan met ruimtepuin etc. Het praatje werd gegeven door een natuurkundige die werkzaam is bij de VN. Eigenlijk hadden we tijd tekort om naar hem te luisteren, want ergens anders in Wenen werden we verwacht: de sterrenwacht.

Daar was het dan. De dag die je wist dat zou komen was eindelijk hier: de enige echte authentieke sterrenwacht stond op het

programma. Hoewel menig student even de binnenkant van zijn ogen ging bekijken tijdens het informatiepraatje, was iedereen wél wakker voor de ouderwetse ruimtetelescoop. Dit ongeveer 20 meter lange gevaarte was erg indrukwekkend. Daarnaast was het uitzicht vanaf de toren waar deze telescoop in stond erg mooi.

Na dit korte maar extreem ongelofelijke imposante avontuur splitste de groep op. De wegen van de auteurs scheidden hier. Door iedereen werd een gedeelte van Wenen verkend. Helaas werd er erg veel tijd in de supermarkt besteed. (De kassière eiste erg veel aandacht op van bepaalde personen). Na een wokbox en een paar suggestieve foto's kwam de avond dan ook snel in zicht. In de avond heb ik (Arno) lekker veel koekjes verdiend. Ik hou eigenlijk helemaal niet van koekjes.

Het avondprogramma was erg vrij. We gingen eerst nog met een groep koffie drinken met gebak erbij, bijvoorbeeld een heerlijke sachertorte. Daarna konden we er weer tegenaan en hebben we nog veel van de stad gezien: alle grote gebouwen, fontein etc. je kent het wel. Uiteindelijk kregen we toch weer heel erg honger en gingen we naar een restaurantje toe. Daar werden we al een soort van opgewacht en werd zelfs de kaart voor ons omgedraaid zodat we deze konden lezen. En na heerlijk gegeten te hebben in het restaurantje was het tijd om terug naar het hostel te gaan.

Arno Holtrop & Martijn Oudshoorn

Vrijdag 18 april: NuHAG en Donauinsel

Op 18 april stond 's ochtends een bezoek aan een wiskundige vakgroep van de Universität Wien gepland: de Numerical Harmonic Analysis Group (NuHAG). Na een korte metrorit werden we opgewekt ontvangen door het hoofd van de groep, Prof. Dr. Hans Georg Feichtinger, die ons naar de bovenste verdieping van het gebouw leidde. Vanuit de ijle hoogte van het dakterras bewonderden we de skyline van Wenen, met o.a. een kleurrijke vuilnisverbrandingsinstallatie, ontworpen door de beroemde Weense architect Friedensreich Regentag Dunkelbunt Hundertwasser.

In een aangenaam warme collegezaal op het dakterras gaf de professor ons vervolgens een presentatie over het onderzoek dat er in de groep gedaan werd. De nadruk lag op het verbinden van theoretische wiskunde met praktische(re) toepassingen. De professor ging vooral in op akoestische analyse, maar de goede interactie met de zaal liet het gesprek langs diverse andere thema's meanderen, zoals het Kessler syndrome.

Halverwege ons bezoek kwam een ander lid van de groep binnen, een man die tot onze verbazing vloeiend Nederlands bleek te spreken. Hij vertelde dat hij ook aan de RuG gestudeerd had en deelde zijn ervaringen in de verschillende onderwijsculturen met ons. Ook passeerde de volgende anecdote de revue:

Er was aan de RuG eens een wiskundeprofessor die er een hekel aan had als zijn studenten te laat kwamen op colleges. Tijdens colleges in de grote zalen in het NCC (zalen 80 en 22) deed hij daarom steevast de deuren op slot zodra hij begon, zodat laatkomers beschaamd moesten kloppen om binnen te komen. Toen de professor op een dag zelf te laat was, en de deur open aantrof berispte hij zijn studenten dat deze hem met gelijke munt terug hadden moeten betalen. En zo vond de professor, toen deze bij wijze van hoge uitzondering weer te laat was, de deur inderdaad op slot. Zo makkelijk gaf de professor het echter niet op. Hij vroeg een bevriende trompetist, die toevallig ook beveiliging in het NCC was, om de deur voor hem te openen. Zo kwam de professor weliswaar te laat, maar wel onder trompetgeschal de zaal binnen.

Toen het tijd was om te gaan gaf professor Feichtinger ons nog een lunchtip; er was een goed visrestaurant verderop in de straat met een bijzondere dagaanbieding.

Voor de rest van de dag stond oorspronkelijk een stadswandeling gepland, maar omdat onze gids door ziekte was geveld hadden we vrije tijd. We splitsten ons dus op in groepjes, waarbij wij (Klaas en Jelle) met Martijn H., Arno, Natascha, Thiadrik en Willem op weg naar de Donauinsel gingen om op de oever van de zon te genieten.

Arno en Martijn sprongen als eersten in het water, en wisten niet hoe snel ze er weer uit moesten klimmen. Desalniettemin volgden Willem, Natascha en Jelle hun voorbeeld. De rest van de middag brachten we door met jongleren, voetballen, elkaar op de grond gooien (op hun verzoek deden we dit ook met een drietal twaalfjarigen dat op het jongleren afgekomen was) en het met mate genieten van koel bier dat Martijn gehaald had.

Toen de avond viel nuttigden we een eenvoudige doch voedzame maaltijd (Döner). Het bleef nog lang onrustig in de stad.

Jelle Nauta & Klaas Hakvoort

Zaterdag 19 april: Technisches Museum Wien

Op een mooie, zonnige zaterdagochtend werden wij door de commissie naar het Technisches Museum Wien gebracht. Eenmaal met de metro daar aangekomen kregen we allemaal een kaartje en waren we de rest van de dag vrij om in het museum rond te lopen of wat anders te doen. Iedereen heeft menig uurtjes in het museum rondgelopen. In het museum was een grote verscheidenheid aan onderwerpen te zien.

Op de eerste verdieping was een grote natuurkundige afdeling, met allemaal leuke proefjes en experimenten. Zelfs de wiskundigen vonden dit leuk om te doen!

Op de tweede verdieping was nog een ander natuurkundige afdeling, vooral over elektriciteit en zware industrie zoals mijnbouw. Ook was hier de collectie van het spoorwegmuseum ondergebracht. Er waren twee grote locomotieven te zien die aan de zijkant "opengesneden" waren om te kunnen zien, wat er in zit. Als ander klein hoogtepuntje werd hier het keizerlijk vaartuig van Sisi tentoongesteld. Zij had een speciale wagon met rubberen banden en extra vering zodat zij kon slapen tijdens de reis.

Op de derde verdieping waren er allerlei huishoudelijke apparaten te zien. Hier was echt van alles te zien, van stokoude strijkijzers tot hypermoderne apparaten. Zelfs een iPad 3 was er gewoon te vinden. Tevens was er de mogelijkheid om op de computer de werking van oude rekenmachines te zien, voor ons technische mensen zeer interessant! Er was nog een expositie over oude brandweerkledij en blussers. Ook op de derde verdieping was een afdeling over lucht- en ruimtevaart. Hier was de mogelijkheid om te voelen hoe het is om in de ruimte zijn. Dit was erg gaaf om te doen!

Op de volgende afdeling was de geschiedenis van de media te zien. Het begon met een oude drukpers, een deel van een computer uit de jaren de zestig die zo groot is als de FMF-kamer, een hele televisiestudio en natuurlijk smartphones. Helaas was er geen open wifi bij de expositie. Tevens waren er nog wat oude piano's te zien. Helaas was de afdeling verkeer gesloten vanwege restauratie.

Later die middag/avond heeft iedereen wat voor zich gedaan. Zo hebben mensen gewinkeld, mooie gebouwen bekeken, lekker op een terrasje gezeten en nog veel meer. In de avond hebben we elkaar allemaal weer ontmoet in het hostel en zijn we met ongeveer 15 mensen op stap geweest. Dit was een erg gezellige avond/nacht! De enige avond dat we met een grote groep tot laat in de uurtjes hebben staan dansen was geslaagd.

Lianne van Timmeren & Martien Scheepens

Zondag 20 april: Prater

Het was zondag, 20 april, we weten het nog zo goed. Een deel van de groep was zondagnacht op stap geweest met twee locals. Mooie verhalen ontstonden die nacht en werden al snel weer vergeten door het gouden drankje. 'De oudste deelnemer' had de grootst mogelijke moeite om de oudere dames van zich af te slaan. Na een paar clubs te zijn afgegaan had iedereen een mooie impressie gekregen van het Weense nachtleven. Langzaam maar zeker ging het clubje met de metro naar het hostel toe op weg naar een welverdiende nachtrust. De nacht was langer dan normaal en iedereen stond de volgende dag uitgerust op om zich klaar te maken voor een dagje Prater. Prater is een heel grote kermis, waarvan het reuzenrad het icoon vormt, welke er het hele jaar door is in hartje Wenen. Daar aangekomen splitste de groep zich al snel op. Een clown was nog een ballon aan het vouwen en probeerde mensen in de stemming te brengen voor de kermis. De

kermis was groot, het gaf meer een idee van een pretpark. Overal stonden weer verschillende attracties, een paar achtbanen, spookhuizen en de cakewalks. Dit laatste zorgde voor het meeste vermaak, terwijl de cakewalks eigenlijk meer bedoeld waren voor de kleinsten onder ons. Een cakewalk kan je ook wel vergelijken met een survivalrunbaan voor kleine kinderen, soms kwam de vloer omhoog of bewogen de traptreden. Het leukste was natuurlijk de veels te kleine glijbaan waarmee je weer naar beneden kon komen. Een zeker persoon van wel 2 meter lang had hier nog wel enige moeite mee. Tussen al het plezier door moesten we natuurlijk nog een rustmomentje pakken. Een aan Prater gesitueerd café kon ons dit bieden. Vervolgens na het rustmomentje was het weer tijd om de kermis op te gaan. Een clown bovenop een gigantisch gebouw trok wel de aandacht bij ons. Eerst was er een vrije val laserlichtshow, dat was best wel grappig, maar daarna kwam het hoogtepunt van de attractie: de tunnel van trippyness. Het was een te leipe tunnel, je liep over een brug die draaide, langs draaiende muren en je keek naar een hypnoseachtige spiraal die ook nog draaide. Dit was echt te trippy en dat konden we ook wel merken, 5 minuten later was het effect nog steeds voelbaar. Al met al was Prater zeer geslaagd, waar bloedneuzen de pret niet konden drukken.

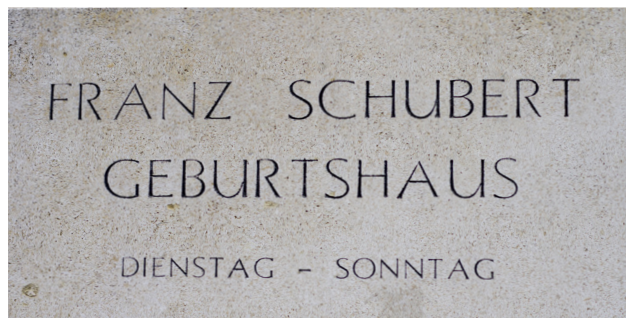
's Avonds laat werd er nog een bezoekje gebracht aan de lokale restaurants. Aangezien schnitzel een Weense specialiteit is zou de reis niet compleet zijn als het restaurant Figlmüller, waar de schnitzel het levenslicht zag, niet werd aangedaan. Al 100 jaar bestaat dit icoon van de stad en gezien de status van dit restaurant over de hele wereld is een wachtrij niet ongewoon. Dit wachten was zeer de moeite waard nadat we de schnitzels op ons bord zagen liggen en onze maag rijkelijk hadden gevuld. De schnitzels die daar geserveerd worden vullen namelijk het hele bord waarbij het nog een hele opgave is om hem op te krijgen. Na het eten was het verder een gewone avond in de kantine van het hostel. Er werd een beetje gepoold, piano gespeeld en Arno won bijna met blind schaak van Joop. Echter was Joop niet blind aan het schaken.

Hans Zijlstra & Walewein Noordam

Maandag 21 april: Vrijheid blijheid; 1 dag, 2 avonturen

21 april was de laatste dag dat we in het mooie Wenen mochten doorbrengen. Het was een vrije dag en die heeft iedereen zo'n beetje op een andere manier ingevuld. Veel mensen gingen naar het mooie paleis Schönbrunn waar keizerin Sisi heeft gewoond. Ik zelf was echter al eerder in Wenen en Schönbrunn geweest dus dat hoefde van mij niet nog een keer. Mij leek het wel wat om de huizen van bekende componisten zoals Haydn, Strauss en Schubert te bezoeken. Gelukkig wilden nog wel een paar mensen met mij mee en niet naar Schönbrunn want je mag natuurlijk niet alleen op pad. De huizen van de componisten lagen helemaal verspreid over de stad, een reuzachtige afstand om af te leggen. Gelukkig was een OV halte meestal niet heel ver weg. De huizen zelf waren echter minder imponerend dan ik zou verwachten. Ze waren van de buitenkant gewoon wat grijs en enkel door het bordje dat erbij hing kon je van buitenaf zien dat het een huis van een componist was. Binnen waren wel steeds kleine musea, maar vanwege Pasen waren deze gesloten. Een beetje naar binnen spieken liet ook zien dat deze musea niet heel veel informatie bevatten. Alle meubels van de componisten en de bekende werken zijn natuurlijk ook in musea op beter bereikbare plaatsen te vinden. Wel was het interessant om te zien hoe de wijken opgedeeld waren; met het OV reizende zag je het direct wanneer je in een nieuwe wijk kwam. Een volgende wijk was namelijk steeds iets netter, duurdere auto's, minder vuil op straat, etc.

's Middags heeft ons team van vier personen zich opgesplitst. De ene helft ging naar het natuurhistorisch museum en wij gingen naar het Belvédère. Het

Belvédère was een ontzettend groot paleis (bestaande uit twee delen) en daartussen een koninklijke tuin (zoals bij Schönbrunn alleen dan net iets kleiner). Het gedeelte van het paleis waar wij heen gingen hing helemaal vol met geweldige kunstwerken. De mooiste werken van Klimt (wat de reden was dat ik daar heen wilde) hingen er en ineens, boembats! Tussen de schilderijen hing ook ineens een Monet. De kamers waarin de kunstwerken hingen waren ook zo slecht nog niet, ze waren schitterend, vol met ornamenten, schilderijen op het plafond, dure vloeren en tierlantijntjes. Het was echt geweldig!

Maïke Jaspers

Wat fantastisch om een dagverslag van de allerlaatste en tevens een vrije dag in Wenen te mogen schrijven. Hoewel iedereen op een andere manier deze dag heeft beleefd, zoals Maïke die de componistenhuizen heeft bezocht, zal ik toch proberen mijn/de dag te schetsen.

Veel animo ontstond bij het ontbijt voor het bezoeken van Schönbrunn. Een paleis met prachtig aangelegde tuinen, waar minstens een hele dag in door te brengen was. Een aanzienlijke groep, waaronder ikzelf, besloot dan ook hier de vrije dag anzufangen, nadat enkelen hier gisteren zeer lovend over waren.

Bij het uitstappen uit de Metro had ik verwacht overspoeld te worden met pracht en praal. Maar het viel vooral op dat de overspoeling bestond uit toeristen, Aziaten met camera's en touringcars. Na een tijdje in de menigte gelopen te hebben was inderdaad een mooi paleis te vinden. In de grote tuinen was een plek te zoeken waar de illusie gewekt kon worden dat er een verminderd aantal toeristen was. Mijn gevoel bij Schönbrunn: prachtig maar wel extreem toeristisch (op een paasdag, dat kan invloed hebben gehad)! Natascha en ikzelf besloten om Schönbrunn te verlaten en naar het kunsthistorisch museum te gaan, wat tegenover het natuurhistorisch museum ligt. In de Metro hadden we gezien dat hier een expositie was over de werken van Fabergé.

Aangekomen bij het Museum zijn we eerst door een andere expositie gelopen, namelijk De Schatkist van Wenen. Kamers vol met de meest prachtige werken, beelden, klokken en tafelstukken. Allen gemaakt van goud, diamant, marmer of andere exotische materialen. Hier was duidelijk te merken dat Wenen van oudsher een rijke stad is met de meest prachtige werken die (hoewel soms

400 jaar oud waren) in nieuwstaat verkeren. Het meest opvallende was een 400 jaar oude Mechanische Calculator gemaakt door een Zwitserse horlogemaker, opticien en mechanicen, Anton Braun. Deze rekenmachine is naast functioneel, ook daadwerkelijk gebruikt bij landberekeningen e.d.

Hier bovenop kwam nog één van de andere exposities, de Fabergé expositie. Het levensverhaal van deze kunstenaar werd duidelijk gemaakt door de expositie en was vrij indrukwekkend. De werken gemaakt door Fabergé waren stuk voor stuk schitterend met een absurd hoog detailniveau. Om op paasmaandag enkele Eieren van Fabergé te bekijken is sowieso een feest, maar met het vakmanschap van Fabergé en de details op zijn werken was het niet moeilijk om een halfuur naar een ei te staren. Jawel, een half uur naar een ei staren. (Nee, ik heb niet mijn stukje open laten staan en ben ge-ei'd. Dit is heus.)

Na The World of Fabergé besloten we dat de muntencollectie vast minder indrukwekkend zou zijn en verlieten we het museum. Omdat we veel van het centrum hebben gezien maar weinig van de buitenwijken gaan we in de metro en bezoeken we alle eindpunten. Vanaf alle eindpunten reizen we in de buitenwijken om zo ook een ander beeld van de veel te mooie stad te krijgen. Ons conclusie is dat zelfs de buitenwijken van Wenen schitterend zijn. Ja, het is een dure stad maar om hier later te werken en te wonen zou alles behalve een straf zijn!

Willem Kuipers

Dinsdag 22 april: De terugreis

De laatste dag in Wenen is aangebroken; Sommigen uitgerust en sommigen te moe, brengen hun tassen naar de hal in het hostel en beginnen aan hun ontbijt. Daarna snel de tassen in de busjes en terug naar Nederland! Dan zal ik nu wat specifieke informatie over ons busje vertellen: 3 vrouwen, 6 mannen, 4 smurfen-fans, 5 smurfen-haters en 1 ontbrekende smurfen-cd. Dat geeft Frauerpauer en paniek.

Al snel bleek de verrader van het busje, de voorheen tot geweldigste-man-die-chocolade-heeft gedoopte Jelle, het pasje van onze kamer aan Bart gegeven te hebben. Deze grote smurf heeft in onze kamer ingebroken en, terwijl er een onschuldige smurfin lag te slapen, de sleutel van het busje ontvreemd. Daarna is hij naar het busje geslopen en heeft de heilige smurfen-cd eruit gehaald en aan het Zwijnen busje gegeven. Daarna is deze dief weer terug naar het hostel gegaan en heeft wéér in onze kamer ingebroken. Daar heeft hij de sleutel terug gelegd en is daarna zijn overwinning gaan vieren. Dit hoorden de 4 smurfen-fans in de ochtend bij vertrek. Woedend als we waren zijn we maar vertrokken waarna keihard de Toybox-cd gedraaid werd.

Om jullie, de lezers, nu wat rust te gunnen: ik heb daarna geslapen. Erg lang geslapen. Ergens rond de middag werd ik weer wakker. Ergens in Duitsland op de snelweg. Na een lunch in het busje en wat kilometers hebben we het Zwijnen busje ingehaald. Daarna haalden zij ons weer in. Het besluit kwam om even te stoppen voor een wc bezoekje en smurfen-wissel. Terwijl wij daar stonden op de parkeerplaats kwam Qubus over de weg heen scheuren om even keihard uit het raam te schreeuwen. De pauze was genomen en met lege blazen gingen we weer verder. Ook nu wordt het weer wat saaiër, ik heb fijn een boek gelezen en kreeg niet zoveel mee van de omgeving, auto's om ons heen of de gesprekken in het busje.

Nu lijkt de reis weer saaiër te worden, maar niet gevreesd mijn lezers, daar voor ons: het Zwijnenbusje. Kwaad hebben wij smurfen de achtervolging in gezet. Met de truc om tot een voorstel te komen om samen te eten gingen we naar een parkeerplaats. Daar kwamen we erachter dat de Zwijnen al hadden gegeten. Wel werd de smurfen-cd terug gevorderd en direct in de cd-speler gedaan. Die arme smurfen-cd had al die tijd in dat busje gelegen met maar één smurf-fan. Met dezelfde toevalligheid dat dit een smurfin was. Wat voor conclusies je daaruit kan trekken weet ik niet. En daarover dan verder geen commentaar. Deze smurfin had in alle verwelkomende vriendelijkheid voor gesteld de smurfen-cd te draaien. Toen deze smurfin halverwege de middag een schoonheidsdutje ging doen, werd de cd opgezet. Toen

later dit onderwerp weer ter sprake werd gebracht, beweerde een man in het busje dat de cd al was gedraaid. Deze man, die ik niet bij naam zal noemen om zijn veiligheid en gezondheid te waarborgen, zal ik Gargamel noemen. Natuurlijk gelooft smurfin Gargamel niet. Of deze kwade tovenaer smurfin nu werkelijk heeft bedrogen of niet zullen we nooit weten. Maar natuurlijk mag er van personages worden uit gegaan dat zij zo zullen handelen als gebeurt in Smurfenland.

Dan nu snel terug naar ons busje Frauerpauer. Sneller dan Qubus werd de route vervolgd. Het extra gewicht van de smurfen-cd woog niet in ons nadeel. Met de klanken van ons lievelingsliedje hebben wij de reis verder naar Nederland vervolgd waar wij netjes in de avond aan kwamen. Toen de koffers eenmaal in onze kamers stonden, we in bed lagen op weg naar dromenland, klonken nog steeds de liefelijke klanken van het beste deel van de reis door mijn hoofd, ons busjeslied: "Ik hou van haar, zij houdt van mij, heel de dag voel ik mij oh zo blij, ik had de allermooiste droom bij die oude appelboom."

Ellen Oosting

STICHTING GBE-FMF

De stichting Grote Buitenlandse Excursie(s) - Fysisch-Mathematische Faculteitsvereniging organiseert eens per twee jaar een reis naar een bestemming buiten Europa, de GBE. In het voorjaar van 2013 is met de FMF afgesproken, dat wij ook de organisatie van de tweeaarlijkse reis met een bestemming binnen Europa, de KBE, op ons zouden nemen. Dit is dus het eindverslag van de eerste KBE die onder toezicht van de stichting GBE-FMF georganiseerd is.

In het eerder genoemde voorjaar van 2013 begonnen vijf jonge heren, Ronnie, Kevin, Bart, Martijn en Joop, aan de organisatie van de KBE. Na wat startperikelen door de verhuizing, verliep de samenwerking goed. In het begin zijn een aantal bestemmingen onderzocht die financieel helaas lastig haalbaar bleken, maar daarvoor kwamen twee mooie nieuwe bestemmingen voor in de plaats. De deelnemers hebben van het knusse Dresden en het mondaine Wenen kunnen genieten.

De reis verliep dankzij de goede voorbereiding door de commissie heel goed. Er waren geen spannende gebeurtenissen, behalve enkele overmoedigen die van de televisietoren sprongen. Het blijkt toch weer dat het organiseren van een KBE naar bestemmingen in zuidoostelijke richting altijd weer een mooie reis oplevert en

terecht mag worden gezegd dat Duitsland dé geheime tip voor een KBE is.

Al met al is er voor de FMF-er weinig veranderd door de verhuizing van de KBE van de vereniging naar de stichting. Er werd wederom een mooie reis georganiseerd voor de deelnemers.

Bedankt, heren!

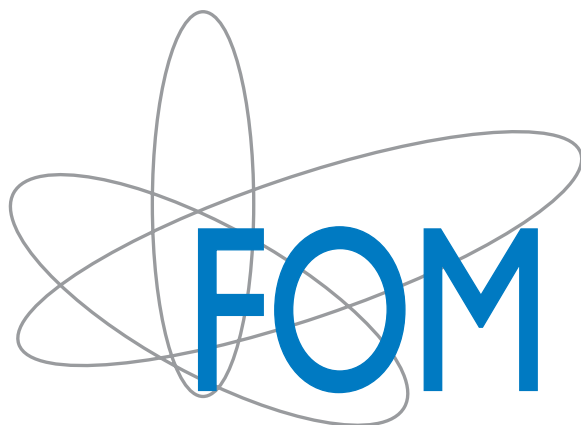
V.L.N.R.: Roald Ruitter, Martien Scheepens, Karin Driksen, Isabelle Tan en Willem kuipers

FINANCIËN

Inkomsten	Uitgaven
Deelnemers € 8.230,54	Accomodatie € 5.530,00
	Deelnemers € 5.065,20
	Stafleden € 464,80
Subsidies € 7.120,00	Transport € 4.246,40
Subsidies FMF € 2.015,00	Huur busjes € 2.659,44
Subsidies RUG € 2.275,00	Brandstof € 851,16
Subsidies Overig € 2.830,00	Tol € 61,50
	Parkeerkosten € 56,00
	Metro € 618,30
	Reis € 4.455,23
	Zakgeld € 3.640,00
	Programma € 481,00
	Deelnemerskleding € 334,23
	Organisatie € 1.118,37
	Kosten commissie € 9,98
	Kosten stichting € 253,15
	Telefoonkosten € 18,12
	Bankkosten € 148,58
	Deelnemersbijeenkomst € 126,85
	Relatiegeschenken € 35,25
	Promotiekosten € 109,95
	Repro € 136,65
	Eindverslag € 279,84
	Reservering KBE16 € 0,54
Totaal € 15.350,54	€ 15.350,54

DANKWOORD

Netherlands Institute for Space Research

De commissie bedankt:

- De chauffeurs, voor het veilige transport
- Lianne van Timmeren, Martien Scheepens en Martijn Oudshoorn, voor de mooie fotos
- Peter Dendooven voor de hulp met het samenstellen van het dagprogramma
- De stichting GBE-FMF voor de vakkundige begeleiding

Subsidiënten:

- Fysisch-Mathematische Faculteitsvereniging
- Undergraduate School
- Centrum voor Theoretische Natuurkunde
- Johan Bernoulli Instituut
- Kapteyn Instituut
- KVI - Center for Advanced Radiation Technology
- SRON Netherlands Institute for Space Research
- Groningen University Fund
- Nederlandse Natuurkunde Vereniging
- Stichting voor Fundamenteel Onderzoek der Materie
- Zernike Institute for Advanced Materials
- Stichting Niemeyer

Comité van Aanbeveling:

- Prof. dr. R.G.E. Timmermans, Kernfysisch Versneller Instituut (KVI)
- Prof. dr. J. Knoester, Decaan Faculteit Wiskunde en Natuurwetenschappen

Drukker:

- Gildeprint Drukkerijen

